

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.180/2012/6. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Nagy Rudolf István ügyvéd (cím) által képviselt I.rendű felperes neve **b.-i** (cím) lakos I. rendű, III.rendű felperes neve d.-i (cím) lakos III. rendű és IV.rendű felperes neve **b.-i** (cím) lakos IV. rendű felpereseknek - a Dr. Balogh Tibor ügyvéd (cím) által képviselt I.rendű alperes neve d.-i (cím) lakos I. rendű és a Dr. ... jogtanácsos (cím) által képviselt II.rendű alperes neve (cím) II. rendű alperesek ellen tulajdoni igény érvényesítése iránt indított perében a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 10.P.20.472/2011/11. számú ítélete ellen az I. rendű alperes által 12. sorszám alatt előterjesztett és 14. sorszám alatt megindokolt fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felpereseknek, mint együttes jogosultaknak 27 000 (Huszonhétezer) forint általános forgalmi adót tartalmazó 127 000 (Egyszázhuszonhétezer) forint fellebbezési eljárási költséget, és térítsen meg az államnak külön felhívásra 429 600 (Négyszázhuszonkilencezer-hatszáz) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az I. rendű felperes és a per során elhunyt **M. M. Tné** házastársak voltak, a III. és IV. rendű felperesek az ő gyermekeik.

1994-ben az I. rendű alperes, mint kárpótlásra jogosult a kárpótlási jegyeit átadta nővérének azzal, hogy azokkal szabadon rendelkezhet. Az I. rendű felperes e kárpótlási jegyeket egy ismeretlen személytől megvásárolta, s azokkal az 1994 áprilisában megtartott árverésen licitált.

Ennek eredményeként az **á.-i (helyrajzi szám1), (helyrajzi szám2), (helyrajzi szám3), (helyrajzi szám4)** és **(helyrajzi szám5)** helyrajzi számú ingatlanok az I. rendű alperes tulajdonába kerültek, tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba be is jegyezték. A **(helyrajzi szám5)** helyrajzi számú ingatlanra a II. rendű alperes javára

bányaszolgalmi jogot jegyezték be. A termőföldeket az I. rendű felperes, házastársa, és az I. rendű felperes unokatestvére, **M. Zs.** vették birtokba, azt közösen művelték.

Az I. rendű alperes 2006-ban kapott felhívást vízgazdálkodási hozzájárulás befizetésére, amelynek eleget tett, anélkül, hogy vizsgálta volna, mely ingatlanokra vonatkozik a fizetési kötelezettsége. 2008-ban ismételt felhívást kapott a hozzájárulás befizetésére, s ekkor a felhívásban feltüntetett helyrajzi számok alapján a földhivatalban eljárva megállapította, hogy a perbeli ingatlanok az ő tulajdonaként vannak nyilvántartva. Ugyanebben az évben befizette a mezőőri járulékot a fenti öt ingatlan után.

2009 decemberében felkereste az I. rendű felperest, kérve, hogy rendezzék az ingatlanok jogi sorsát. Az I. rendű felperes által felajánlott összeget nem fogadta el, a felek között megegyezés nem jött létre.

2010. augusztus 5-én az I. rendű alperes birtokvédelmi kérelmet terjesztett elő **Á.** Község Jegyzőjénél, aki azt a Hajdú-Bihar Megyei Bírósághoz tette át. A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság az oda 2010. augusztus 12-én érkezett, keresetlevélnek minősülő beadványt a Debreceni Városi Bírósághoz tette át, ám annak felhívására az I. rendű alperes a kereseti illeték lerovási kötelezettségének nem tett eleget, ezért a keresetlevelet a bíróság idézés kibocsátása nélkül elutasította.

A per során **M. M. Tné** II. rendű alperes elhunyt, törvényes örökösei a III., IV. rendű felperesek, akik édesanyjuk hagyatékát az I. rendű felperes özvegyi haszonélvezeti jogával terhelten szerezték meg.

A felperesek módosított keresetükben kérték, hogy a bíróság kötelezze annak tűrésére az alpereseket, hogy a perbeli öt ingatlanra az I. rendű felperes 2/4, a III. és IV. rendű felperes $\frac{1}{4}$ - $\frac{1}{4}$ hányadú tulajdonjogát elbirtoklás, illetve öröklés jogcímén az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezzék. Arra hivatkoztak, hogy az ingatlanok tulajdonjogát az I. rendű felperes és házastársa elbirtoklás jogcímén megszerezte, míg a néhai II. rendű felperes örököseként a III. és IV. rendű felperes az I. rendű felperes haszonélvezeti jogával terhelten megörökölte az ingatlanok $\frac{1}{4}$ - $\frac{1}{4}$ tulajdoni hányadát.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte. Nem vitatta, hogy a felperesek sajátjukként birtokolták az ingatlanokat, ám álláspontja szerint az elbirtoklással való tulajdonszerzéshez szükséges 15 éves birtoklási idő nem telt el. A felperes és házastársa a termőföldeket nem 1994-ben vették birtokba, hanem jóval később, ugyanis a földhivatal az ingatlanokat csak 1995. május-június hónapokban mérte ki a kárpótlási árverésen licitáló ingatlanszerzőknek. Állította, hogy amennyiben mégis 1994-ben vettek volna használatba árverezett ingatlanokat a felperesék, azok nem lehettek azonosak a perbeli öt ingatlannal, mert a gyakorlat szerint a kárpótlásra kijelölt táblák szélén osztottak ki termőföldeket a licitálókna, az azonban nem egyezett meg az árverésen megszerzett ingatlannal. Állította, hogy 2009 decemberében megszakadt az elbirtoklási idő. Hivatkozott arra, hogy az ingatlanok utáni közterheket - a vízgazdálkodási hozzájárulást, illetve a mezőőri járulékot -, ő fizette meg. Előadta, hogy a **(helyrajzi szám6)**, illetve a **(helyrajzi szám2)** helyrajzi

számú ingatlanokra a földhasználati nyilvántartás földhasználóként **M. Zs.-ot** tünteti fel, így e két ingatlan használói ténylegesen nem a felperesek voltak.

A II. rendű alperes a kereset teljesítését szolgalmi joga érintetlenül hagyása esetén nem ellenezte.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alpereseket annak tűrésére, hogy a perbeli öt ingatlanra az I. rendű felperes 2/4, a III. és IV. rendű felperesek $\frac{1}{4}$ - $\frac{1}{4}$ arányú tulajdonjogát - az I. rendű felperes haszonélvezeti jogával terhelt - elbirtoklás és öröklés jogcímén az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezzék. Kötelezte az I. rendű alperest, hogy a felpereseknek fizessen meg 350 000 forint perköltséget és térítsen meg az államnak külön felhívásra 429 600 forint kereseti illetéket. Akként rendelkezett, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követően megkeresi a körzeti földhivatalt a felperesek tulajdonszerzésének ingatlan-nyilvántartáson való átvezetése iránt.

A határozata indokolásában kifejtette, hogy noha a földhasználati bejelentő lapok az öt ingatlan közül kettő esetében eltérő adatokról tanúskodnak, a meghallgatott tanúk vallomása alapján azonban megállapítható, hogy az 1994-es árverést követően az **á.-i** termelőszövetkezet területén a kárpótlásra kijelölt termőföldek paragon nem maradtak, azokat vagy a licitálók vették birtokba, s maguk művelték, vagy a szövetkezettel műveltették. A Földkiadó Bizottság azok számára, akik a zöldleltárt 1994-ben megfizették a szövetkezet részére, ideiglenesen kimérte a „kilicitált” ingatlanokat, azok azonosak voltak a későbbiekben a földhivatal által hivatalosan kimért ingatlanokkal. A Ptk. 187. § (2) bekezdésének felhívásával hangsúlyozta, hogy a Polgári Törvénykönyv ismeri a származtatott birtok intézményét, ami az adott esetben azt jelenti, hogy birtokosnak minősül az a személy is, aki ténylegesen nem tartja saját birtokában a dolgot, hanem az a felhatalmazása alapján van más birtokában. Kiemelte, hogy a felperes és családja birtokba lépése időpontját illetően ugyan ellentmondásos adatok állnak rendelkezésre, ám az kétséget kizáróan megállapítható, hogy akár maguk művelték a területeket, akár mással műveltették, 1994 őszén, a gazdasági év végén az elbirtoklás megkezdődött, mert a tanúvallomások szerint ekkortól a mezőgazdasági szövetkezet saját jogán már nem művelt földterületet. Az ugyan nem volt tisztázható, hogy az I. rendű alperes kárpótlási jegyei mi módon kerültek az I. rendű felpereshez, az viszont kétségtelenül bebizonyosodott, hogy azokat az I. rendű felperes megvásárolta, azokkal ő licitált az árverés során.

A Ptk. 121. § (1) bekezdésére utalással rámutatott, hogy az elbirtoklással való tulajdonszerzés valamennyi feltétele - a sajátjakénti 15 éven át tartó szakadatlan birtoklás - megvalósult.

Az I. rendű alperes ellenkérelmére tekintettel vizsgálta, hogy az elbirtoklási idő megszakadt-e. Ennek eredményeként azt állapította meg, hogy 2009 decemberében az I. rendű alperes nem tulajdonosként lépett fel az I. rendű felperessel szemben, nem kérte az ingatlanok birtokba bocsátására, csupán a tulajdoni helyzet rendezése érdekében anyagi hasznot remélt a megbeszéléstől. Írásban a dolog kiadására a felpereseket nem szólította fel, az ingatlanokkal nem rendelkezett, s bírósághoz is csupán 2010. augusztus 12-én, az elbirtoklás 15 esztendejének letelte után fordult.

Mindezek alapján a kereset szerint marasztalta az alpereseket, s az I. rendű alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperesek részére perköltség, míg az állam javára a felperesek illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt kereseti illeték megfizetésére.

Az ítélettel szemben az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte az ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását és a felperesek költségben való marasztalását. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe az I. rendű alperes testvérének azt az írásbeli nyilatkozatát, mely szerint a perbeli ingatlanokat „visszahagyta” a termelőszövetkezet használatába. Véleménye szerint aggályokat kelt, hogy az I. rendű felperes mi módon szerezte meg a kárpótlási jegyeket, melyekkel árverezett, s e tekintetben kifogásolta, hogy az I. rendű felperes nem a Ptk. 4. §-ában írt követelmények szem előtt tartásával járt el. Megismételte azt az előadását, hogy az I. rendű felperes kárpótlási árverésen való eljárására szóló meghatalmazást nem ő írta alá. A földhasználati bejelentő lapokra, s **M. Zs.** tanúvallomására hivatkozással előadta, hogy négy ingatlant nem is az I. rendű felperes és néhai házastársa vett birtokba, így ezek tulajdonjogát még az egyéb feltételek megléte esetén sem szerezhetik meg a felperesek. Az ötödik ingatlan birtokában jogalap nélkül vannak, ezért ennek tulajdonjogát elbirtoklás címén nem szerezhetik meg. Állította, hogy 1994-ben a felperesek egyébként sem léphettek birtokba, mert abban az évben a szövetkezet csak a tulajdonosoktól fogadta el a mezei leltár ellenértékének befizetését, s csak részükre történt ideiglenesen a földkimérés. Hangsúlyozta, hogy a vízi közmű hozzájárulást és a mezőőri járulékot ő fizette, holott ez az elbirtokló kötelezettsége lett volna. Előadta, hogy 2010. június 24-én bejelentette a földhivatalnak, hogy a perbeli ingatlanok saját használatában állnak. Ezzel szemben a felperesek jogszabályi kötelezettségük ellenére nem jelentették be földhasználati jogosultságukat, így őket sajátjakénti földhasználónak nem lehet tekinteni. Tagadta, hogy 2009 decemberében nem tulajdonosi igényének érvényesítése érdekében kereste fel az I. rendű felperest, aki azonban halogató magatartást tanúsított, ami a Ptk. 121. § (2) bekezdése szerint értékelendő rosszhiszemű eljárás.

A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozták. Kiemelték, hogy az I. rendű alperes nem vitatta a jogszabály által megkívánt saját használat tényét. A 15 éves elbirtoklási idő 2009 végén nem szakadt meg, az I. rendű alperes sem ekkor, sem más alkalommal nem érvényesítette velük szemben a Ptk. 124. §-a által megkívánt módon tulajdonosi jogait. Az I. rendű alperes testvére által jegyzett haszonbérletbe való „visszahagyás” kapcsán rámutattak, hogy a jogszabály haszonbérleti szerződés megkötése esetén írásbeli formát kíván meg.

Az ítéletábra a fellebbezést alaptalannak találta.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, abból levont jogi következtetései túlnyomó részével és érdemi döntésével az ítéletábra egyetért, azt megismételni nem kívánja, s csupán a fellebbezésben írtakra tekintettel emeli ki az alábbiakat:

Az I. rendű alperes testvére által aláírt, a perbeli ingatlanok termelőszövetkezet részére történő haszonbérbe adásáról szóló nyilatkozat kapcsán az ítéletábra megjegyzi, hogy

semmilyen adat nem merült fel, ami igazolná, hogy az I. rendű alperes és a szövetkezet között haszonbérleti szerződés jött volna létre, s annak alapján az I. rendű alperes haszonbért szedett volna a haszonbérletől. Annak dátuma (1994. szeptember 28.) viszont alátámasztja, hogy a szövetkezet már az 1994. gazdasági év végével tisztázni kívánta, hogy a következő évben mely földeket veheti művelés alá, és melyeket kívánnak maguk használni a földtulajdonosok.

Az I. rendű alperes kárpótlási jegyei valamilyen úton - ma már tisztázhatatlan körülmények között - kétségtelenül az I. rendű felpereshez kerültek, s az sem vitás, hogy ő megfizette a jegyek ellenértékét, így azok tulajdonosának tekinthette magát. A kárpótlási jegyekhez fűződő tulajdoni váromány átruházása szabályszerű, nem törvénybe ütköző, ahogyan azt a Legfelsőbb Bíróság számos eseti döntésében kifejtette. Gyakorlat volt, hogy a termőföldek reménybeli vevői kárpótlási jegyeket vásároltak, s azokkal a kárpótlási árverésen meghatalmazással licitáltak, majd 5 esztendő elteltével a kárpótlási jegy tulajdonosával kötött szerződés alapján az árveréskor megjelölt termőföldek tulajdonjogát is megszerezték. Jogi akadálya ennek az eljárásnak nem volt, s a kárpótoltak nevében számukra ismeretlen személyek is árverezhettek, szerezhettek termőföldet meghatalmazás birtokában. A perbeli esetben a kárpótlási árverést 1994 áprilisában tartották, s ma már megállapíthatatlan, hogy annak idején az eljárás során valamilyen szabálytalanság történt volna. A jogszabály egyébként lehetőséget adott kifogás benyújtására a kárpótlási hivatalhoz, vagy a sérelmet szenvedett a bírósághoz fordulás jogával is élhetett volna, az alperes azonban e lehetőségeket nem merítette ki. A felperesek elbirtoklása szempontjából ennek egyébként nincsen jelentősége.

Ugyanígy nincs jelentősége az elbirtoklás szempontjából annak sem, hogy a perbeli iratok között fellelhető, az I. rendű felperes árverésen való eljárására szóló meghatalmazást az I. rendű alperes írta-e alá.

Az elsőfokú bíróság helytállóan hangsúlyozta, hogy a származtatott birtok is az elbirtokló javára szolgál, ha a tényleges birtokost a birtoklásra az elbirtokló hatalmazta fel. Adott esetben a kárpótlási jegyet az I. rendű felperes vásárolta meg, de a földeket - vagy azok egy részét - **M. Zs.** művelte vagy műveltette az I. rendű felperes felhatalmazása alapján, így ez a származtatott birtoklás is az elbirtokló I. rendű felperes - valamint néhai házastársa - javára szólt.

Azzal tévesen érvelt az I. rendű felperes, hogy a **(helyrajzi szám4)** helyrajzi számú ingatlan birtokában a felperesek jogalap nélkül vannak, s ez ellentétben áll az elbirtoklás jogintézményével. A Ptk. 121. § (1) bekezdése értelmében az elbirtoklással való tulajdonszerzés egyik feltétele a sajátjakénti birtoklás. Az e szakaszhoz fűzött miniszteri indokolás szerint „sajátjaként nemcsak az birtokol, aki úgy véli, hogy a sajátját birtokolja, hanem az is, aki tudja ugyan, hogy a dolog másé, de véglegesnek tekinti a maga birtoklását. Ez nem pusztán szubjektív megítélés kérdése, mert hiszen a birtoklás jogcíme (például földhasználati juttatás, bérlet, zálogjog, letét) az ilyen jogviszony megszűntééig a birtokos szándékától függetlenül gátolja az elbirtoklás megkezdését.” A birtokosnak tehát abban a tudatban kell birtokolnia, hogy birtoklását kívülálló személy jogszerűen nem szakíthatja meg - így a tulajdonos sem. Nem sajátjaként birtokol valaki, ha tudja, hogy a

dolgot bérliként, haszonélvezőként, szívességi használat jogosultjaként stb. tartja birtokában. A használat jogcímes volta az elbirtoklást önmagában kizárja.

Alapítvánnyal hivatkozott az I. rendű alperes a földhasználati nyilvántartás peröntő jelentőségére. A földhasználati nyilvántartás intézményét a termőföldről szóló 1994. évi LV. törvénybe 2000. január 1-jei hatállyal iktatta be az 1999. évi XLVIII. törvény 4. §-a. A jogszabály szerint a földhasználati nyilvántartást a földhivatal vezeti, alapja az ingatlan-nyilvántartás. Annak a személynek, aki 1 hektárnál nagyobb területet használ, a földhasználatot be kell jelentenie, ennek elmulasztása bírságot von maga után (Tft. 25/A. § (1), (2), (6) bekezdés). A földhasználati nyilvántartás részletes szabályairól szóló 184/1999. (XII.13.) Kormányrendelet (a továbbiakban: R.) 6. § (1) bekezdése úgy rendelkezett, hogy a termőföld használatát a földhasználó által benyújtott szerződés, ha pedig annak írásba foglalás elmaradt, a föld használatára vonatkozó szóbeli megállapodásnak a földhasználó által bejelentett tartalma alapján kell nyilvántartásba venni. A Tft. 2002. január 1-től hatályos 25/A. § (7) bekezdése szerint, ha a földhasználó személyére vonatkozó bejelentés nem érkezett, a termőföld használójának a tulajdonost kell tekinteni. A törvény és a végrehajtási rendelete 2007. december 30-ig ekként szabályozta a földhasználati nyilvántartás lényegét, amelyből az ítélet táblája arra a következtetésre jutott, hogy a földhasználati nyilvántartó lapnak az R. idézett rendelkezésére figyelemmel vélelemmel erősített bizonyító ereje nincsen, az a földhasználat tényével kapcsolatosan egy bizonyítékként, de semmiképpen sem döntő bizonyítékként vehető figyelembe. A földhasználati nyilvántartás megbízható voltát, közhitelességét kétségbe vonja egyébként az a tény is, hogy az I. rendű alperes 2010 júniusában bejegyeztette a perbeli öt ingatlanra saját használati jogát, holott nem kétséges, hogy ezeket a termőföldeket ő soha nem használta.

A Ptk. 121. § (1) bekezdése által az elbirtoklással való tulajdonszerzéshez megkívánt „sajátjakénti birtoklás” - az előzőekben taglalt szubjektív jelein túlmenően - objektív, külső jelekben is megnyilvánul. A fellebbezésben is említett mezőőri járulék, valamint vízi közmű hozzájárulás fizetése kétségtelenül ilyen, a sajátjakénti birtoklást mások felé is kifejezésre juttató cselekmény lenne, ám ennek hiánya nem jelenti azt, hogy az egyéb feltételek megléte esetén a birtokos ne lenne elbirtokló pozícióban.

A Ptk. nem kívánja meg a jóhiszeműséget az elbirtokló részéről „mert ha az egész elbirtoklási idő alatt fennálló jóhiszeműség az elbirtoklás feltétele volna, akkor az esetek jelentős hányadában vagy nem kerülhetne sor elbirtoklásra, vagy csak a birtokszerző jogutódjának az elbirtoklása válna lehetővé ... és szaporodna a bizonytalan jogi helyzetek száma” (a törvényhez fűzött miniszteri indoklás). A jogszabály a birtokos tudati állapotával kapcsolatban csupán azt kívánja meg, hogy a birtokláshoz való jogát erősnek, véglegesnek, olyannak tartsa, hogy birtoklását kívülálló személy jogszerűen nem szakíthatja meg, így a tulajdonos sem.

A Ptk. 121. § (1) bekezdésében írt „szakadatlan” birtoklás akkor valósul meg, ha azt nem szakítja meg valamely - a Ptk. 124. § (1) bekezdésében írt - tény vagy körülmény.

A Ptk. 124. § (1) bekezdésében taxatív felsorolt, az elbirtoklás megszakadását eredményező tények, körülmények közül a perbeli esetben egyik sem valósult meg. Az I. rendű alperes maga nyilatkozott úgy, hogy „írásban nem szólítottam fel a felpereseket az ingatlan visszaadására, ez ügyben bírósághoz nem fordultam, az ingatlanokkal nem rendelkeztem” (9. sorszámú jegyzőkönyv 7. oldal (4) bekezdés). Nem tekinthető az elbirtoklás megszakadását eredményező fellépésnek a 2009. decemberi beszélgetés sem, mert ennek célja az volt, hogy „rendezzük a terület sorsát, kerüljön a felperes nevére, mert hát nem helyes, hogy a nevemen van az ingatlan” (I. rendű alperes nyilatkozata 9. sorszámú jegyzőkönyv 5. oldal).

A 121. § (1) bekezdése által megkívánt 15 éves birtoklás szempontjából az elsőfokú bíróság helytállóan tulajdonított döntő jelentőséget - figyelemmel az I. rendű alperes ellenkérelmére is - a felperesek birtokba lépése időpontjának. E tekintetben azonban az ítélet tábla a megyei bíróság megállapításával nem ért egyet. **T. J.** tanú - az **Á.-i** szövetkezet akkori elnöke - vallomásaiban előadta, hogy 1994-ben a Földkiadó Bizottság azok számára mérte ki ideiglenesen az árverésen „kilicítált” földterületet, akik abban az esztendőben a mezei leltár értékét megfizették. „A mezei leltárat csak a bejegyzett tulajdonos fizethette ki.” (15. sorszámú jegyzőkönyv 5. oldal (3) bekezdés). Az I. rendű felperes nem volt „bejegyzett tulajdonos”, s a mezei leltár 1994-es megfizetését semmi módon nem igazolta. Ezzel szemben nem kétséges, hogy a földhivatal 1995. május és június hónapban mérte ki és „mutatta be” a földterületeket a kárpótlási árverésen eljáróknak, így a felperesek ekkor bizonyosan birtokba léphettek. Ehhez képest 2010. május - júniusig az I. rendű alperes a Ptk. 124. §-a (1) bekezdésében írt módon nem szakította meg az elbirtoklási időt, a bírósághoz csupán 2010. augusztus 12-én fordult jogai érvényesítése végett, ám akkorra az elbirtoklás - lévén minden törvényben írt feltétele megvalósult - bekövetkezett.

Mindezekre figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés eredménytelen volt, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az I. rendű alperes köteles a felperesek, mint együttes jogosultak részére fellebbezési eljárási költség megfizetésére. E címen az ítélet tábla a felperesek képviselőjének munkadíját számolta el, melynek összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján határozta meg.

Az I. rendű alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetéket az eredménytelen fellebbezésre tekintettel az I. rendű alperes köteles az állam javára megtéríteni a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

D e b r e c e n, 2012. június 28.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. előadó bíró, Dr. Kocsis Ottília s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -